

de nye fængselspladser lynhurtigt bliver fyldt op, fordi der er flere arrestanter, der er flere dømt, og der er længere straffe? Så hjælper det jo ikke noget.

Kl. 14.10

Jeg synes, det er et glimrende bevis på, at jeg har ret, når man 3 måneder, efter at man har indgået et nyt kriminalforsorgsforlig, må justere på det, fordi antallet af fængselspladser alligevel er for lille, fordi man hele tiden fylder op og fylder op og fylder op. Så er det jo et tegn på, at man så ikke har styr på det, når man ganske få måneder, efter at man har dimensioneret en ny kriminalforsorg, skal til at justere på den igen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det synes jeg ikke. Det er netop udtryk for det, som fru Lissa Mathiasen efterlyser. Det er udtryk for rettidig omhu.

Da vi indgik flerårsaftalen, var det ud fra de tal, der var kendt på det tidspunkt. Der valgte vi at sige, at vi bliver nødt til at reservere et antal pladser, så vi kan få afviklet noget af venterkøen. Det gjorde vi. Men allerede da tallene så forelå fuldt ud for 2003, kunne vi se, at det ikke ville være tilstrækkeligt.

Hvis jeg der havde siddet på hænderne og sagt: Arh, mon ikke det begynder at gå i den rigtige retning? så kunne jeg forstå, man var kommet med fru Elisabeth Arnolds argumentation. Men det gjorde vi i regeringen ikke. Vi handlede resolut. I løbet af et par uger var pengene fundet, og de pladser blev etableret.

Meget kan man mene om Det Radikale Venstre. Det er normalt et meget sagligt parti, men man må sige, at mange af de pladser, som vi er i gang med at etablere, altså ikke er etableret endnu. Så begynde at tale om en manglende effekt, er jo det rene volapyk.

Lad nu pladserne først blive etableret, og så må vi så se på, om det er fru Elisabeth Arnolds skrækszenarie, som er det, der bliver udviklingen, eller om det her rent faktisk vil være med til at hævle af på venterkøen.

Jeg tror naturligvis på, at det her er det, der skal til. Men som også tilkendegivet i det forslag til vedtagelse, som regeringen står bag i dag sammen med Dansk Folkeparti, så følger vi det her nøje, fordi det selvfølgelig er et problem, man hele tiden skal holde øje med, så tingene ikke udvikler sig i den negative retning. Men med de tiltag, der er gjort, er jeg overbevist om, at vi nok skal komme et meget langt stykke.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Ministeren gjorde meget ud af i sin anden omgang her, at da regeringen trådte til, tog regeringen ansvar, og man fik så bevilliget flere penge til kriminalforsorgen, uden, tror jeg, formuleringen var, øvrige partiers medvirken.

Jeg står her med et aktstykke fra Finansudvalget, og jeg vil bare bede justitsministeren bekræfte, at de øvrige partier, som var med i forligskredsen, faktisk allerede i juni 2003 stemte for, at justitsministeren skulle have 48 mio. kr. til flere midlertidige pladser. Det er det første spørgsmål. Kan ministeren bekræfte eller afkræfte dette?

Det næste spørgsmål er, at der i aktstykkets begrundelser – og det var vi enige om – jo bliver sagt, at den høje kapacitet på 95 pct., som var på daværende tidspunkt, var uacceptabel. Så er det bare, jeg undrer mig, når regeringen taler så meget om rettidig omhu. Hvordan kan det være, at man ikke har kunnet fremskrive en belægsprocent på 100, som den er i dag nogle steder, hvis man er så forhippet på at reagere i tide?

I juni 2003 indrømmer man, at det er for højt. Man gør ingenting. Nu står man her og taler om rettidig omhu. Hvad er årsagen til, man ikke selv har kunnet fremskrive den meget kritisable udvikling, som har været til stede i kriminalforsorgen siden juni 2003?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

To svar. Først til aktstykket. Det er jo altså fint nok at stemme for et aktstykke og dermed give en tilladelse til, at pengene bliver brugt. Men det korte af det lange handler om, at pengene jo skulle komme et eller andet sted fra. Vi kan jo ikke rasle dem ud af et træ.

Og når det gælder om at tage ansvaret for den samlede finansiering af finansloven, så er det ikke der, jeg har oplevet, at Socialdemokratiet sådan ligefrem har stået i kø for at være med til at tage et ansvar for de upopulære besparelser, der skal til, for at få pengene til slå til.

På mit spørgsmål til forligskredsen, om man ønskede at være med til at løse problemerne ved sammen at finde en finansiering, fik jeg det kontante svar tilbage: Du er minister, det er dit ansvar!

Til det andet spørgsmål om, hvorfor det ikke var muligt at forudsige, at en kapacitet på 95 ville stige til 100 pct., kan man spørge: Jamen hvorfor var det ikke muligt for hr. Frank Jensen? Han